

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10384

гр. София, 16.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
закрито заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

като разгледа дело номер **3158** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 60, ал. 5 от АПК, вр. чл. 46, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България.

Производството е образувано по жалба на Ф. Д., [дата на раждане] в Република Т., турски гражданин, срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ – 82 – 05.03.2026 г. издадена от Началник Гранично полицейско управление – В., с която по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

В жалбата е направено искане съдът да отмени допуснатото от административния орган предварително изпълнение по чл. 60, ал. 1 от АПК. Твърди се, че това предварително изпълнение е немотивирано. От него могат да възникнат прекомерни и негативни последици за Ф. Д., преди приключване на производството по търсене на закрила като бежанец.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, с настоящото определение дължи произнасяне, само относно отмяна на допуснатото от административния орган предварително изпълнение по чл. 60, ал. 1 от АПК на заповедта и преценява същото като процесуално допустимо за разглеждане.

Искането е подадено в 3 – дневния преклузивен срок. Заповедта е връчена на дата 05.03.2026 г., жалбата е подадена до Административен съд Видин на дата 09.03.2026 г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ една от принудителните административни мерки, които се прилагат спрямо чужденците по този закон, е връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Принудителната административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, по смисъла на чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ подлежи на обжалване при условията и по реда на АПК. Това е така съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Разпоредбата на ал. 4, вр. ал. 2 на чл. 46 от ЗЧРБ установява правилото, че жалбите до съда само против заповедите за отнемане право на пребиваване в РБ и за експулсиране не спират

изпълнението на тези заповеди. По аргумент за противното, неупоменаването в ал. 2 на заповедите за връщане до страната на произход означава, че административният орган има правомощието да допусне с разпореждане по чл. 60 предварително изпълнение.

Установява се, че със Заповед рег. № 5401 ПАМ – 82 – 05.03.2026 г. издадена от Началник Гранично полицейско управление – В., по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В заповедта е инкорпорирано разпореждане по чл. 60, ал. 1 от АПК, с което е допуснато предварителното ѝ изпълнение. Изложени са мотиви, че е налице опасност, че изпълнението на заповедта може да бъде осуетено или сериозно затруднено.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от АПК, в административния акт се включва разпореждане за предварителното му изпълнение, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда, или по искане на някоя от страните - в защита на особено важен неин интерес. В последния случай административният орган изисква съответната гаранция.

В случая, за да допусне предварително изпълнение на акта органът се е позовал на опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта. Действително самото разпореждане не е мотивирано отделно/самостоятелно с конкретни факти. Изложените такива в уводната част на заповедта обаче, в частност липсата на адресна регистрация в Република България на жалбоподателя и липсата на документи за самоличност, формират и обосновават осъществяването на приложената от органа хипотеза по чл. 60, ал. 1 АПК- опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на заповедта. Повтарянето на този факт, който не се оспорва от жалбоподателя, според съда е било ненужно.

Отделно от това не са налице данни за продължителността на пребиваването на жалбоподателя в Република България, семейното му положение или установени семейни връзки на територията на страната, които да опровергават приложената от органа хипотеза и опасността жалбоподателят да се укрие и да осуети или сериозно да затрудни изпълнението на заповедта според настоящия състав е налице.

С оглед на изложеното, съдът обуславя извод, че жалбата срещу разпореждането по чл. 60, ал. 1 от АПК е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Ф. Д., [дата на раждане] в Република Т., турски гражданин, срещу разпореждане по чл. 60, ал. 1 от АПК за допуснато предварително изпълнение, инкорпорирано в Заповед рег. № 5401 ПАМ – 82 – 05.03.2026 г. издадена от Началник Гранично полицейско управление – В..

Определението може да се обжалва в 7-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните (жалбоподателя и ответника- началника на Гранично полицейско управление-В.) чрез изпращане преписи от него.